

zloga što se iz prijevoznog lista vidi da ga pošiljalac nije ni potpisao, te se tako nameće sumnja da je vozar prijevozni list jednostrano tj. bez pristanka pošiljaoca popunio unoseći proizvoljno iznos vozarine.

Kako međjutim tužitelj tvrdi da je prijevozni list izdan u skladu sa sporazumom postignutim s pošiljaocem, bit će potrebno ovo pitanje raspraviti u nastavnom postupku.

Stoga će prvostepeni sud pozvati tužitelja da pridonese nalog pošiljaočev br.173, koji se spominje u prijevoznom listu, te da dokaže s kime tj. s kojom fizičkom osobom je ugovorio vozarinu i u kojem iznosu. Ukoliko je tužitelj doista s osobom ovlaštenom od pošiljaočeve strane ugovorio vozarinu s iznosom navedenim u prijevoznom listu, tada bi tuženik, po pravnim pravilima koji reguliraju posao prijevoza, prijemom robe i prijevoznog lista preuzeo obvezu da plati odnosnu vozarinu.

Ukoliko bi tuženik bio oštećen, zbog ugovaranja vozarine u višem iznosu od onoga što ga je pošiljalac s obzirom na sporazum s primaocem smio ugovoriti, on bi imao pravo da tereti pošiljaoca za nastalu štetu.

V.V.

VIŠI PRIVREDNI SUD SR HRVATSKE

Drugostepena presuda od 19.II 1968.

Vijeće: dr Ernest Vajić, Gabro Badovinac, prof.dr Branko Jakaša

Cestovni saobraćaj - Sudar vozila - Osnovni zakon o sigurnosti saobraćaja na javnim putovima primjenjuje se i na površine na kojima se vrši saobraćaj, a koje nisu javni putovi - I na ovim površinama pretječe se s lijeve strane - Vozar vozila prije poduzimanja manevra nije se dužan uvjeriti da li ga koje vozilo pretječe s njegove desne strane

Tužitelj je ustao tužbenim zahtjevom za naknadu štete, koju je pretrpio povodom saobraćajne nezgode. Tvrdi da je dana 26.X 1966. oko 18,20 sati došlo do saobraćajne nezgode u Rijeci, kod svjetionika, gdje se vrši istovar vagona, i to do sudara između teretnog vozila tuženikova marke "TAM 4500" reg.br. RI-87-63 i tužiočevog vojnog vozila "GMC" regbr. F-51-19. Tvrdi da je do sudara došlo krivicom tuženikovog vozača koji je nepropisno i iznenada skrenuo s puta udesno svojim vozilom i pri tome ošteti

tužiočevo vozilo, čija šteta iznosi prema računu popravka broj 45001 od 10.III 1967. iznos od n.din. 426,56.

Tuženik je osporio tužbeni zahtjev u cijelosti. Ističe da je tužitelj kamion nepropisno s desne strane obilazio, odnosno pretjecao tuženikov kamion, umjesto s lijeve strane. Tvrdi da se tuženikov kamion časovito zaustavio zbog prelaska pješaka, i da se nakon toga propisno uputio u pravcu "naprijed", ali u tom času svojom desnom stranom zahvatio lijevu stranu tužiočevog kamiona koji se već nalazio u nepropisnoj poziciji s desne strane tuženikovog kamiona.

Pobijanom presudom prvostepeni sud je odbio tužitelja s tužbenim zahtjevom u cijelosti, te obavezao svaku stranku da snosi svoje troškove.

U obrazloženju pobijane presude navodi se da je iz iskaza svjedoka utvrđeno slijedeće: Da je tužitelj kamion nailazio iza kamiona tuženog i kretao se prema tuženikovom kamionu, te se približio istome u času kad je tuženikov kamion bio zaustavljen. U skladu s iskazom svjedoka milicionera bilo je prostora za kretanje kako na desno tako i na lijevo u dovoljnoj mjeri za tuženikov kamion. Prema tome tuženikov kamion mogao je ići lijevo i desno, a tužitelj vozač kamiona nije se prethodno uvjerio kamo će pred njim zaustavljeni kamion krenuti. U smislu čl.36. Osnovnog zakona o sigurnosti saobraćaja na javnim putovima, pretjecanje, odnosno obilaženje kako je u konkretnom slučaju trebalo biti obzirom na časovito zaustavljanje tuženikovog vozila, vrši se uvijek s lijeve strane, a s desne strane pretjecanje samo ako je drugo vozilo na kolovozu zauzelo takav položaj i njegov vozač dao takav znak da se sa sigurnošću može zaključiti da će to vozilo i skrenuti nalijevo. Tužitelj vozač nije ničim utvrdio, a niti je tužitelj to drugim dokaznim sredstvima dokazao, da je tuženikov vozač kamiona dao takav znak tužiteljevom vozaču kamiona, s kojim znakom bi tužitelj vozač kamiona mogao sa sigurnošću zaključiti da će tuženikov kamion skrenuti ulijevo.

Tu je tužitelj vozač nepropisno postupio, jer kako je već rečeno pretjecanje i obilaženje vrši se s lijeve strane, a ne s desne, osim u već navedenim slučajevima. Međutim iz sadržaja spisa vidljivo je takodjer da je tuženikov kamion krenuo s mjesta gdje je bio zaustavljen i pošao udesno. Nespornim se ukazuje da je u času toga kretanja tužitelj kamion već bio u nepropisnoj vožnji s desne strane tuženikovog kamiona. Tuženikov vozač u smislu čl.25. cit. zakona nije smio krenuti s mjesta na kojem je bio zaustavljen da se prethodno nije uvjerio da svojim kretanjem neće ometati ostale učesnike u saobraćaju, i morao se takodjer

držati gore navedenog principa iz čl.5. cit. zakona. Da je vozač tuženikovog kamiona tako postupio, on bi bio morao primijetiti tužiteljev kamion s njegove desne nepropisne strane i ne bi bio krenuo sa svojeg mjesta gdje je bio zastavljen. U tome leži dio krivice tuženikovog vozača kamiona za nastala oštećenja.

U pravodobno izjavljenoj žalbi tužitelj pobija u cijelosti prvostepenu presudu iz razloga pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

Drugostepeni sud je žalbu uvažio iz slijedećih razloga:

Prema odredbi čl.1. Osnovnog zakona o sigurnosti saobraćaja na javnim putovima taj se Zakon primjenjuje i na druge površine na kojima se vrši saobraćaj. Prema tome nije osnovano stajalište žaliočevo da se u konkretnom slučaju taj Zakon ne može primijeniti.

U smislu čl.36. cit. Zakona pretjecanje, odnosno obilaženje vozila vrši se s lijeve strane. Nepropropisno je postupio vozač tužiteljevog kamiona kad je pretjecanje, odnosno zaobilaženje izvršio s desne strane tuženikovog kamiona, pa je stoga tužiteljev vozač kriv za sudar vozila.

Ne može se stoga prihvatiti stajalište prvostepenog suda da se radi o podijeljenoj krivnji vozača kamiona tužiteljeva i kamiona tuženog.

Ne može se naime prihvatiti s obzirom na cit. propise da je tuženikov vozač postupio nemarno kad je nastavio vožnju, a da se nije prethodno uvjerio da li koje vozilo dolazi s njegove desne strane. Ovo s razloga što prema cit. propisima nije ni mogao očekivati da će ga netko pretjecati s nepropisne strane. Ovo tim prije što i sam tužiteljev šofer priznaje da se s desne strane tuženikovog kamiona nalazio željeznički odbojnik za vagone.

Osim toga je poznato da vozač kamiona koji sjedi s lijeve strane kamiona nema ni mogućnosti da vidi (u ogledalu ili inače) da mu netko prilazi s desne strane.

Nezavisno od toga kad bi se i radilo o podijeljenoj krivnji tuženikovog vozača, radilo bi se o nemarnosti koja ne stoji ni u kakvom razmjeru s krivnjom vozača tužiteljevog kamiona, pa stoga štetu koja je nastala na tužiteljevu kamionu snosi u cijelosti tužitelj.

Prema tome tužitelj nema prava na odštetu od tuženoga, pa je stoga tužbeni zahtjev neosnovan.

V.V.